75 aastat wanaks. Selle mälestuseks paniwad kaks Tartu seltsi, Wanemuine ja Eesti Käsitööliste Abiandmise selts, Juunikuu 18., 19. ja 20. päewal Tartu linnas suure üleüldise Tänulaulupidu teime, millest üleüldse 263 koori 3951 lauljaga ja mängijaga osa wõtsiwad. Pidu oli kõigiti ilus ja waimustaw, pidust osawõtmine wäga elaw. Isegi kaugelt Wenemaalt, Soomemaalt ja Rootsimaaltgi oli pidulisi tulnud, kes kõik pidult pidu kiites lahkusiwad. Üleüldse on meie juubeliaasta õnnistuse ja edenemise aasta olnud. Peaks see ka edespidi nii jääma. Kui tahame, et rahu ja rõõm alati meie majades ja rajades walitseks, kui soowime, et Jumal meie töödele oma õnnistust annaks, kui nõuame, et meie elu edeneks, siis wend:

Nõua tõtt ja õigust taga,
Töös ja sõnas ole waga:
Päike silib siis su pääd,
Taewas jagab tuhat hääd.

Aru Aadu äpardused.

Ilmas, armas kalendri lugeja, on üks tuntud õnnetus olemas, mida küll õnnetuseks ei peeta, aga seda siisgi on. Räätsw näitus olen sellest mina, selle jutukese alandlik kirjutaja.

Minu isa — Jumal ülendagu ta hinge — lasktis mind tublisti koolis käia. Ma õppisin ja õgisin sääl tarkust, nii et pää otsas auras, eht küll meie linnakoolid sel ajal weel kaunis kehwal järjel seisiwad.

Igal pool üteldi minu kohta: „Herra Aadu Aru on üks osaw mees, aga millegi tarwis ei wõi teda pruukida, ta ei oska ilmas elada. Ta ei tea, kuda inimestega peab läbi käima, ei tea, kuda jalad ja käed hoidma, muidu on ta üks hää ja tubli mees."

Nii räägiti minust. Kas saad nüüd aru, armas lugeja, kus see wiga oli? Minu kaswatamises nimelt. Ma olin koolis ja töö juures usin, aga mu riided oliwad puhtuseta ja korratud. Ma olin tasane, walmis tööle ja auus, aga arg. Ma jooksin ära, kui wõõrad inimesed tuliwad, ei teadnud kuhugi waadata, kui keegi minuga rääkima hakkas; ja kui ma weel ühe naesterahwa wastu pidin lahke ja sõbralik olema, jäin ma kui soolasammas tummalt seisma.

Lühidelt: mis ilmas wiisakuseks ja haritud kombeteks nimetatakse, see on elu ja eluõnne juurdeniisama tarwilik kui igapäewane leib.

Nagu ma sagedasti näen, on ilmas palju neid, kes seda peenet kunsti ei mõista. Nii mõnigi isand, kes mõnesse seltskonda tuleb, ei tea, kuda ta oma käsa ja jalgu peab hoidma, mis nendega tegema. Parem oleks, kui ta nad wõiks kodu jätta. Nii mõnigi eitea, kuhu ta oma käed peab panema. Pea „tsuskab" ta nad westi-, pea pükstitaskusse, pea sügab ta kõrwa, pea nina, pea kobendab juukse, pea seab seda ja teist. Ma palun sellepärast, nii lahke olla, minu looest lugeda ja ka teistele teatada; sest oma hõõweldamata oleku läbi ja pärast olen ma nii mõnegi äpardusse sisse langenud, mis ma teistele järeletegemiseks mitte ei soowiks.

Niipea kui minu tädi Korjand oli ära surnud ja mina — tema ainus pärija — kaunis rikkaks meheks olin saanud, pakuti ja soowitati mulle — kolmekümneaastasele wanapoisile — üht tütarlast abikaasaks, tütarlast, kes ilus, rikas, lahke ja töökas oli.

Neiu Maali meeldis mulle; asi pidi saama joonde aetud. Et neiut lähemalt tundma õppida, kutsus ta isa mind enesele wõõraks.

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1895, lk. 24